

[Brændsted.]

ville være hårde betingelser for erhvervslivet at skulle indrette sig efter. Dette var den ene grund til, at venstre i sin tid ikke stemte for sygedagpengeordningen.

Når man nu fra fremskridtspartiets side vil opfordre regeringen til at indføre karensdage for samtlige offentligt ansatte, så de ikke får løn fra de første dages sygdom, genindfører vi en ulighed mellem offentligt og privat ansatte, og det kan vel ikke være hensigtsmæssigt.

Nu er det vel et spørgsmål, om det virkelig er sådan, at det, at der betales løn fra den første sygedag, er medvirkende årsag til forøgelse af det samlede antal sygedage. Statistikens tale vil altid være svær at tolke, og den statistik, der ligger, er vel ikke særlig fyldestgørende, og derfor mener jeg, at den intet siger om dette spørgsmål. Når vi i Politiken f.eks. fra 13. maj 1975 læser, at sygedagene koster postvæsenet i alt 19 mill. kr., så vil enhver sige: ih, hvor må de mennesker være meget syge, uden at tænke på andet, end hvad overskriften siger. Men vi må jo erindre, at der er mange postbude i Danmark. Det er en stor erhvervsgruppe, og det er et arbejde, som måske netop kan være med til at forårsage megen sygdom, og hvor halvrase ikke er særlig gunstig for udførelse af selve erhvervsopgaven.

På samme måde kan man spørge, om en forkølet lærer bliver hjemme af dovenskab eller af hensyn til sine medmennesker. Hele argumentationen med, at pjæk fra arbejdet skyldes den omstændighed, at man holdes skadesløs, er let og billig og ikke nogen bevislig tale. Den væsentligste binding eller mangel på samme til arbejdspladsen er bestemt af, at arbejdspladsens hele miljø og klima er i orden, og derfor tror jeg, det var meget vigtigere, om vi så på, hvordan de offentlige arbejdspladser er som arbejdsplads, og følte et medansvar for at gøre dem til gode arbejdspladser.

Men vær, hvis der er beviser på bordet for, at der er urimeligheder, så må vi jo tage spørgsmålene op, men beviserne foreligger ikke.

Den anden grund til, at venstre i sin tid stemte mod sygedagpengeordningen, var, at den ikke omfattede alle, og her henviste vi til selvstændigt erhvervsdrivende. Der var på det tidspunkt ikke flertal for at gennem-

føre en ordning, der på rimelig måde imødekom private handlende, selvstændige håndværkere, landbrugsudøvere, fiskere og gartnere og mange, mange flere, selv om alle måtte erkende og stadig erkender, at ingen er vanskeligere stillet i sygdomstilfælde, end netop disse grupper af selvstændigt erhvervsdrivende ofte er det. Det er stadig venstres politik at søge gennemført en bedre sygedagpengeordning, der kan imødekomme disse gruppers behov. Den forsikringsordning med de 25 pct.s tilskud, der kan tilbydes i dag, er så kostbar for den selvstændige, at det ingen reel løsnings er.

Vejen, der eventuelt kunne gås, var, at vi fra offentlig side gav et større præmietilskud og derigennem gav de selvstændigt erhvervsdrivende større tryghed i deres erhvervsudførelse og dermed også større erstatning. Jeg besøgte for nylig en selvstændig erhvervsdrivende, der lå på sygehus, og han sagde, at det var svært at blive rask, når man vidste, at hver dag kostede 150 kr., som han ikke vidste hvorfra han skulle hente. Derfor tror jeg, at det er et væsentligt spørgsmål at se på. Kommer regeringen med et sådant forslag, vil venstre gøre sit til, at det kan blive til gavn og betryggelse for de mennesker, der forhåbentlig også fremover ønsker at være selvstændigt erhvervsdrivende i Danmark.

Glensgård (FP):

Jeg vil gerne starte med at tilslutte mig formandens bemærkninger umiddelbart efter den socialdemokratiske ordfører.

Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse, at fremskridtspartiet helt og fuldt kan gå ind for dette forslag. Fremskridtspartiet ønsker, at dette forslag til folketingsbeslutning skal underkastes et hurtigt udvalgsarbejde, således at den gruppe, som forslaget omhandler, kan få lagt begyndelsen til et sikkerhedsnet i tilfælde af sygdom.

Den lille forretningsindehaver eller den lille håndværksmester er i dag meget hårdt ramt ved eventuel sygdom. Forretningen er sikkert helt afhængig af hans tilstedeværelse, og økonomien lider i de fleste tilfælde et enormt knæk. Er det egentlig ikke lidt mærkværdigt, at disse grupper, som dog er en vigtig grundpille i vort samfundssystem, ikke har en sikkerhed i tilfælde af sygdom? Alle partier plejer jo at love under